

selv er gaaet med til at bevilge. Hovedsagen er altsaa ved dette Forslag ikke at fastslaa dette bestemte Beløb, men at nedlægge en bestemt Protest imod det Forbrug af Statens Midler, som foregaar uden Bevilling fra bægge Rigsdagens Udvalgte. Vi fastholde Flertallets gamle Standpunkt, at ingen Udgift maa afholdes af Statskassen, med mindre der foreligger en Bevilling dertil, og denne Bevilling kan efter vor Formenting grundlovmæssig kun gives ved en samstemmende Beslutning af bægge Ting, ved en saadan samstemmende Beslutning, som har faaet senere Regeringens Tilslutning ved, at Finansloven indstilles til kongelig Sanction. Hvor en saadan Bevilling ikke foreligger, anerkjender Flertallet ikke, at Regeringen er berettiget til at afholde denne Udgift, og det er en Protest mod Regeringens Fremgangsmaade at afholde Udgifter uden en saadan Bevilling, der ligger i dette Undringsforslag. Hvorvidt man stiller dette Beløb større eller mindre, hvorvidt man nævner det Beløb, vi stille, eller det Beløb, det ærede Mindretal stiller, tillægger jeg mindre Betydning. Jeg tror nok, at idet det ærede Mindretal har foretrukket at foreslaa en større Forhøjelse, mener det, at der nedlægges Protest tillige mod en hel Del, som er flet i Løbet af en længere Narrække. Til den Protest har Flertallet ikke ment det nødvendigt at slutte sig, idet det, der vedkommer os her, er jo det foreliggende Finantslovsforslag, og kun det er det, vi have med at gøre. Hvad der ellers er foregaaet, og hvad der ellers er besluttet og iværksat af Regeringen paa en efter vor Mening utilæbelig Maade, vedkommer os ikke her under denne Forhandling. Det vil, om man vil have den Sag undersøgt og gjort til Gjenstand for Behandling, ske paa anden Maade end ved Behandlingen her i dette Ting. Men for øvrigt skal jeg ikke komme nærmere ind paa det Spørgsmaal men overlade det ærede Mindretal selv at forsvare sit Forslag. Som jeg sagde, stiller Flertallet dette Forslag for derigennem at nedlægge Protest mod den høje Regerings Fremgangsmaade, den høje Regerings Brug af Statens Midler, og jeg finder Anledning til at gøre dette noget udførligere paa dette Standpunkt af Sagens Behandling og vil henstille til alle Tingets Medlemmer, ikke alene dem der slutte sig til den Side, hvortil jeg hører, men ogsaa særlig til dem der staa paa den anden Side, om de ikke i, hvad der foregaar i finansiel Henseende her i Landet, ville se et Bærfel om, at der foretaar vort Land sørgelige finansielle Tilstande og en Advarsel om, at det er nødvendigt at gaa frem

paa en anden Maade, hvis vi ikke skulle styre lige ned i Ødelæggelsens Afgrund. Jeg behøver ikke her at fremdrage Tal for at godtgøre, at det nu i flere Aar fortsatte Forbrug af Statens Midler efterhaanden vil medføre en fuldstændig Udmønstelse af Statens Beholdninger. Der er ikke nogen som helst Tvivl om, at vi med det Forbrug, vi nu have, dels til Foretagender særlig i militære Djebed, som Regeringen foretager paa sin egen Haand uden Samtykke fra dette Tings Side, dels i Djebed, der kræve overordentlig store Udgifter, og som finde baade dette Tings Tilslutning og Regeringens Billigelse, nemlig Fremme af den indre Samfærdsel og en Mængde sociale Formaal vedrørende det borgerlige Liv, med denne dobbelte Bestræbelse for at tomme Statskassen vil det ikke kunne vare mange Aar, inden vi staa overfor de sørgelige Alternativer enten at maatte ophøre med, hvad jeg vil kalde de civile Reformarbejder, al Udvidelse af vore Samfærdselsmidler, al den Smødekøkken af Kravene til forskellige civile Formaalets Fremme, som Rigsdagen maatte endogaa for meget har imødekømt i de senere Aar, eller at paalægge nye Skatter eller at behyrde Statskassen med Gæld, altsaa gøre Krav paa Fremtidens Skatteevne. Det forekommer mig, at vi, som her forhandle om Statens Finanslov, kunne ikke levende nok stille os den Situation for Dje, som vil foreligge for os inden ganske faa Aar, og det er mig uforstaaeligt, at den højterede Finansminister og de ærede Medlemmer af dette Ting, der følge ham, ikke forlængst have faaet Djet op for det aldeles umodsigelige, som jeg her har anført, og at de ikke have indset, at det vil være aldeles umuligt at fortsætte med et Pengesforbrug som det, der i de senere Aar har fundet Sted her i Landet, uden at det vil medføre de allersørgeligste Følger, ikke alene for Landets Finanslov, men for Landets hele Udvalgte. Skal dette Land ikke gaa til Grunde, skulle vi være i Stand til at benytte dets Hjelpekilder til at imødekømt de Krav, der stilles i forskellige Retninger, saa er det nødvendigt, at vi lære at omgaa Statens Finanser paa en mere sparsommelig Maade end hidtil. Vi havde troet, at nu, efter at Kjøbenhavns Landbesættning for en Del er udført, saaledes som Regeringen ønskede det, maatte det efterhaanden være forbi med de store militære Udgifter, men vi ere blevne stufede i dette Haab, idet man har begyndt paa et nyt Anlæg, som for flere Aar binder Finanserne til Udgifter, om hvilke jeg ikke kan andet end paastaa, at Finanserne ikke ere i Stand til at bære dem, naar de